

Verslag van een introductie

Hallo Keienzoekers!

Ik zal maar eerst beginner me voor te stellen! Ik ben Renee! Dat zegt jullie natuurlijk nog niets, maar ik hoor, zoals ze dat zeggen, bij Ko. Ik ben ook meegeweest met de paasexkursie en wil jullie graag van mijn bevindingen vertellen.

Op een goede dag vertelde Ko me dat er met Pasen een excursie zou worden gehouden in de buurt van Parijs. Op zich interesseren die keien me bar weinig, maar de gedachte aan Parijs deed me helemaal opbloeien. Hoe romantisch zeg, keien zoeken in de schaduw van de Eiffeltoren! Hoewel er duidelijk bij werd gezegd, geen Parijs, besloot ik toch mee te gaan.

Eindelijk was het dan bijna zover. Alleen bleek er nog iemand met ons mee te rijden. De excursieleider namelijk. Dat vond ik nou niet zo leuk. God, dank je dan, nou gaan we het krijgen. Niet gezellig met z'n tweetjes, maar meteen de hele klub op schoot. Natuurlijk konstant gezeur over paleo-mezozoïsche permien en andere moeilijke kreten. En die reis naar Parijs duurt vijf uur! Maar goed, ik had verder geen familiebijeenkomsten en trok de stoute schoenen dus maar aan.

De reis viel echter reuze mee! Niks geen gezeur, gewoon geklets, best gezellig.

's Avonds in het donker kwamen we aan. Er waren intussen al een heel stel

andere deelnemers aangekomen en we werden vriendelijk begroet. Ik hield me maar een beetje op de achtergrond. Het was overigens hardstikke koud en ik had me al flink ingepakt. Alleen m'n witte smoeltje en m'n rode neus waren nog zichtbaar. We gingen de tent opzetten. Allerlei gedachten aan het warme bad van de avond tevoren of aan een bed in een Holiday Inn Hotel schoten door mijn hoofd. Toen kwam er ineens een man over me heen gebogen die vroeg of ik weleens méér gekampeerd had! Jézus, en je probeert nog wel zo mee te doen!

De nacht was koud.

De volgende morgen gingen we naar een groeve, die dan de grootste en wat weet ik niet allemaal was van die omgeving (Han weet de naam wel voor degenen die geïnteresseerd zijn). Nou, allemaal verzamelen dus en hop er naar toe. Het zonnetje scheen, best uit te houden, dacht ik. Maar na zo'n heel klein uurtje begon ik me toch wat wachtende te voelen. Ik kan er niets aan doen, maar ik heb nog steeds geen zin om ook maar één vinger vies te maken. Ik geloof best dat het leuk kan zijn hoor, maar die ene keer dat ik het echt geprobeerd heb, raapte ik alle keien op en Ko alle zeeëgels. Dit doet er verder niet toe, want egels waren er in deze groeve toch niet, geloof ik. Goed, wachtende dus. Iedereen was intussen aan het wroeten in wat onduidelijke laagjes. Reliëf onderzoeken heet dat, geloof ik. Ik was inmiddels zo koud als een steen. Na een uur of wat zei iemand dat we terug zouden gaan omdat het bijna tijd was. De discussie was echter nog hōe we terug zouden lopen: zō om of zō om. Ik besloot maar een ferme stap te nemen in de richting van de ene zō om achter andere mensen aan. Dat stokte echter ook weer, want die zō om bleek niet te kunnen. Dan maar die andere zō om. En iedereen maar treuzelen. Daarbij kwam Ko me nog eens vertellen dat ik door mijn gebaal zijn exkursie aan het verpesten was! Tja, mensen, ik vind alles prima, maar als er wordt gezegd terug, dan ook terug! Voor de poort gaf Han nog even een toelichting op de slechts korte, algemene blik die was geworpen in deze groeve. Er leek geen eind aan te komen.

Ik had het intussen wel bekeken. Ik zou en moest die middag naar Parijs. Mar en Ingrid hadden best zin om mee te gaan. En voor Ko hoefde die groeve ook niet meer zo erg. Het bleek allemaal minder interessant te zijn dan verwacht. Nou, dat had ik hem de hele morgen al duidelijk willen maken! De anderen gingen die middag allemaal iets voor zichzelf doen. Alleen Han zou blijven wachten op nog andere deelnemers. Over Parijs zal ik het kort houden, want dat zal jullie wel minder interesseren. Voor ons was het best een avontuur. We hebben het Centre Pompidou bekeken en wat winkeltjes in het Forum des Halles aangedaan. Toen we weer op de camping waren, stond er Braadpandiner Chinees op het menu, mèt kruidenmelange. Het moet òf de buitenlucht òf de leeftijd van het pakket zijn geweest waardoor het zo uitstekend smaakte, hè Margriet? 's Avonds zijn we met z'n allen in een huisje gaan zitten. Een soort overdekte open haard met zitgelegenheid. Herman zorgde voor het vuur. Prima werk, Herman! 't Valt niet altijd mee als de schoorsteen niet trekt.

Toen gingen we weer slapen.

Op zaterdag zijn Mar, Ingrid, Margriet en ik met z'n viertjes weer naar Parijs getrokken. Om de weg te vinden in het Parijse trein- en metrostelsel valt niet mee. Gelukkig gaf Ingrid een staaltje van haar beste Frans weg en dat was onze redding: we kregen antwoord in het Nederlands!

Af en toe waren we echt hollanders, die er niets (nou, niets?) aan konden doen dat ze in een eerste klas coupé stapten of met een metrokaartje de R.E.R. bereisden. We hadden prachtig weer en hebben die dag heel wat afgewandeld. Doodop (ik althans) kwamen we weer op de camping. Na een tijdje kwamen ook de heren opdagen. Met veel enthousiasme werden alle verhalen uitgewisseld. Op het menu stond macaroni en Ko speelde weer voor kok. Hierbij denk ik trouwens aan Margriet, onze trouwe afwas-machine. Hèertelijk dàànk (Willie Alberti)! 's Avonds weer met z'n allen in het rookhok. Best gezellig!

Slapen.

Op eerste paasdag lukte het in het begin niet zo. Ko en Mar voelden zich niet zo lekker. Waarschijnlijk was dat toch nog van de rook, wat anders? Ik besloot om weer naar Parijs te gaan. Dat was wel niet zo gezellig in m'n eentje, maar ik wilde de tentoonstelling van Dali dolgraag zien. Die was fantastisch! Bijna alles van hem was tentoongesteld en het was erg goed gerangschikt. Er hing teveel om alles goed te kunnen bekijken. Jammer genoeg was het wel erg druk, maar het was ook de eerste paasdag. Die tentoonstelling heeft in ieder geval een geweldige indruk op me gemaakt. We kwamen allemaal ongeveer op dezelfde tijd weer aan bij de tent. De reis was vlekkeloos verlopen. We hebben toen, tussen de verhalen door, ons eten lekker opgesmakt. Smullen geblazen dus! Maar het toetje was lekker. In de hut was het die avond vreselijk gezellig. Boekwerken over Mexico en verhalen over vakanties werden erbij gehaald en dat allemaal onder (het genot van) een schoorsteenmantel vol met lege flessen. (Het verhaal gaat dat de schouw kort na ons vertrek zou zijn ingestort?).

Weer de tent in.

Tweede paasdag. De laatste dag: bbbbaaaaaahhhhhh!!! Ik had nooit gedacht dat het zo snel voorbij zou gaan. 's Morgens zijn we na het opbreken nog even naar twee groeves of zo iets gegaan. Het was schitterend weer. Direkt na de lunch zijn we vertrokken en om een uur of zes weer heelhuids thuis gekomen. Moe, maar toch zeer voldaan.

Of ik de volgende keer weer mee ga? Misschien als het een exkursie is naar de Bahama's!
Tot ziens!

Renee van Dam

I.v.m. de grote hoeveelheid kopij zijn uit dit nummer de moeilijke woordenlijst, het enqueteformulier en de achterkant weggelaten om zo de portokosten binnen de perken te houden.